

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

Unie daňových poplatníků ČR, z.s., IČ: 04692233
se sídlem Ovocný trh 572/11, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému

Ministerstvo financí,
se sídlem Letenská 525/15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2020, č. j. MF-29990/2020/3901-5,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Dne 23. 6. 2020 podala žalobkyně u Generálního finančního ředitelství (dále jen „GFŘ“) žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ve které s odkazem na „zlínskou aféru propíranou v médiích“ a vyjádření ministryně financí (viz jí odkazovaný článek serveru Seznam Zprávy s názvem: *„Schillerová: Je rok 2020. Praxe Finanční správy je dnes úplně jiná.“*) žádala sdělení, co zjistila dohlídka a jaké konkrétní důsledky byly vyvozeny ve vztahu ke konkrétním zaměstnancům. GFŘ žalobkyni následně odpovědělo sdělením ze dne 7. 7. 2020; v něm uvedlo, že dohlídkovou činností byly v únoru 2018 zjištěny nedostatky, které spočívaly zejména v prodlení a nečinnosti při provádění vymáhacích úkonů. V návaznosti na tato zjištění byl podán podnět na zahájení kárného řízení, který byl však kárnou komisí Finančního úřadu pro Zlínský kraj vyhodnocen jako nedůvodný.
2. V návaznosti na tuto odpověď podala dne 9. 7. 2020 žalobkyně další dvě žádosti o informace. Jednu směřovala vůči GFŘ a žádala v ní poskytnout 1) kopie předmětných kontrolních nálezů plynoucích z dohlídkové činnosti v únoru 2018, při které byly zjištěny nedostatky a 2) kopii podnětu na zahájení kárného řízení, který byl důsledkem kontrolních nálezů. Druhou žádost o informace potom žalobkyně směřovala na Finanční úřad pro Zlínský kraj; žádala poskytnout 3) kopii rozhodnutí kárné komise Finančního úřadu pro Zlínský kraj o tom, že podnět byl nedůvodný. Obě žádosti o informace, jak vyplývá ze sdělení Finančního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 21. 7. 2020, vyřizovalo GFŘ. To žalobkyni následně poskytlo požadované informace přípisem 27. 7. 2020, konkrétně se jednalo o podnět k zahájení kárného řízení ze dne 12. 2. 2018, protokol o jednání kárné komise I. stupně zřízené ve Finančním úřadě pro Zlínský kraj ze dne 28. 3. 2018, č. j. 631485/18/3300-00061-703785, v němž byly anonymizovány osobní údaje státního zaměstnance vůči němuž podnět k zahájení kárného řízení směřoval (kromě jména) a dále znečitelněny údaje o tom, jak hlasovali jednotliví členové kárné komise, a dále zpráva o výsledcích operativní vnitřní kontroly ze dne 18. 1. 2018, č. j. 2060296/17/3300-11450-711074, její podstatná část ale byla znečitelněna. GFŘ nicméně nevydalo rozhodnutí o částečném odmítnutí žádostí o informace podle § 15 informačního zákona.
3. Následně žalovaný ke stížnosti žalobkyně ze dne 10. 8. 2020 rozhodnutím ze dne 2. 9. 2020 podle § 16a odst. 6 písm. b) informačního zákona GFŘ přikázal, aby žádost žalobkyně o informace ve stanovené lhůtě vyřídil. Následně tedy GFŘ vydalo dne 24. 9. 2020 rozhodnutí, č. j. 603000/20/7700-00130-711484, kterým částečně odmítlo žádosti žalobkyně o informace, a to v částech, které ji nebyly poskytnuty přípisem ze dne 27. 7. 2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Toto rozhodnutí následně žalovaný k odvolání žalobkyně potvrdil rozhodnutím ze dne 19. 11. 2020, č. j. MF-29990/2020/3901-5 (dále jen „napadené rozhodnutí“).
4. Důvody, pro které byly žádosti žalobkyně ze dne 9. 7. 2020 částečně odmítnuty byly následující. V případě protokolu o jednání kárné komise byly anonymizovány některé osobní údaje státního zaměstnance, a to na základě § 8a informačního zákona ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679, Obecné nařízení

o ochraně osobních údajů („GDPR“). Dále byly znečitelněny údaje o tom, jak hlasovali jednotliví členové kárné komise, a to s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, neboť protokol (záznam) o hlasování kárné komise je třeba považovat za vnitřní pokyn, resp. předpis (jedná se o úkon činěný uvnitř kárného řízení). Nezbytnost omezení poskytnutí uvedené informace bylo dále zdůvodněno úpravou obsaženou v ust. § 134 správního řádu, kterým je z nahlížení v řízení před kolegiálním orgánem vyloučen protokol o hlasování takového kolegiálního orgánu a dále je omezen okruh osob, které mohou být okruh osob, které mohou být přítomny při poradě a hlasování takového kolegiálního orgánu. V případě zprávy o výsledcích operativní vnitřní kontroly bylo odmítnuto poskytnout větší část tohoto dokumentu z důvodu podle § 10 informačního zákona, neboť znečitelněné informace byly získány v rámci činnosti správce daně (v režimu daňového řádu) a vypovídaly o majetkových poměrech kontrolovaných osob.

5. Žalobkyně se s takovým rozhodnutím neztotožnila a dne 25. 1. 2021 ho u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) napadla žalobou podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobkyně první žalobní námitkou brojí proti tomu, že jí správní orgány nesprávně odmítly poskytnout informace o hlasování členů kárné komise, když posoudily, že se jedná o *vnitřní pokyn nebo personální předpis povinného subjektu* ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Účelem této výluky je dle žalobkyně chránit interní sféru povinného subjektu v případech, kdy se požadovaná informace žádným způsobem nedotýká veřejné sféry a na jejím poskytnutí tedy neexistuje veřejný zájem. Po stránce formální je zřejmé, že informace o tom, jak bylo naloženo s podnětem na zahájení kárného řízení, nemá vazbu na vnitřní a personální předpisy povinného subjektu, neboť kárné provinění je zaviněným porušením služební kázně. Nejedná se tedy o pouhé interní či personální předpisy, nýbrž právem stanovené služební povinnosti státního zaměstnance. V projednávané věci šlo navíc zcela jednoznačně o případ, kdy předmětem šetření bylo porušování povinností úřední osoby při správě daní plynoucích z příslušných ustanovení daňového řádu a nikoli pouze interních či personálních předpisů.
7. Pokud jde o materiální stránku, tak žalobkyně uvádí, že existuje zcela nepopíratelný veřejný zájem na přístupu k informacím o tom, zda je státní služba vykonávána řádně, a to včetně informace o tom, zda existuje efektivní a funkční kontrolní mechanismus chránící adresáty veřejné moci před excesivním (tedy v rozporu se služební kázní prováděným) výkonem státní moci. Na místě není ani tvrzení žalovaného, že žalobkyně neosvědčila, že by v dané věci byl dán zvlášť silný a konkrétně odůvodněný veřejný zájem na poskytnutí informací o hlasování kárné komise. Principy, na nichž je právní úprava poskytování informací založena, spočívají na tom, že žadatel nemusí osvědčovat důvod, pro který určité informace požaduje. Je naopak na povinném subjektu, aby prokázal, že je naplněna některá z taxativně vyjmenovaných výluk z obecné povinnosti poskytovat informace.
8. V této souvislosti žalobkyně dále zpochybňuje podpůrný argument žalovaného, že stejně jako v posuzovaném případě není ani možné s odkazem na veřejný zájem na veřejné kontrole porušit tajnost hlasování volených zástupců veřejnosti (mediální rady,

zastupitelské orgány) v případech tzv. tajné volby. Kárná komise ovšem v projednávané věci nikoho nevolila; argumentace žalovaného je navíc nekoherentní.

9. Případný není ani odkaz na skutečnost, že osoba, jíž se kárné řízení týká, nemá v rámci nahlížení do spisu přístup k protokolu o hlasování kárné komise. V projednávané věci ovšem kárné řízení vůbec zahájeno nebylo. V takové situaci nezbývá ke kontrole nic jiného než právě dohled ze strany veřejnosti nad tím, jak je uplatňována kárná pravomoc. Rozhodnutí, které bylo předmětem žádosti o informace, tedy nebylo rozhodnutím o někom (zda se konkrétní státní zaměstnanec zaviněně dopustil porušení služební kázně), nýbrž o tom, zda se kárná komise rozhodne určitým jednáním vůbec zabývat.
10. Druhou žalobní námitkou potom žalobkyně brojí proti odepření poskytnutí informací o kontrolovaných daňových subjektech (resp. subjektech, které byly podle jejího tvrzení zvýhodněny nezákonným či nesprávným postupem úředních osob při práci s nedoplatky u těchto subjektů) podle § 10 informačního zákona (znečitelněné informace ve zprávě o výsledcích operativní vnitřní kontroly). Podle žalobkyně odepření poskytnutí této informace představuje nepřiměřené omezení ústavně zaručeného základního práva na informace, které neobstojí v testu proporcionality. Obavy správních orgánů o případný mediální lynč daňových subjektů, jichž se kontrola týkala, není na místě. Mediálnímu lynči by zcela jistě bylo možné předejít, pokud by informace o liknavosti, neodbornosti a šlendriánství při správě daní byla povinným subjektem transparentně poskytnuta.
11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12. 4. 2021 nad rámec napadeného rozhodnutí uvedl k první žalobní námitce, že je jednoznačné, že informace o tom, jak hlasoval konkrétní člen kárné komise, nepředstavuje informaci, která by se nějak promítala navenek. Na zveřejnění informace, jak rozhoduje jednotlivec v rámci kolektivního orgánu, neexistuje žádný intenzivní zájem v porovnání se zájmem na ochraně tohoto jednotlivce. S téměř všemi požadovanými informacemi k uvedenému podnětu vůči kárné komisi byl žalobce seznámen, včetně klíčového výstupu, že byl podnět kárnou komisí odložen. Není však zřejmé, jak ke zvýšené kontrole prostřednictvím veřejnosti přispěje informace o tom, zda některý z jednotlivých členů kárné komise hlasoval pro odložení podnětu či nikoliv. K žalobkyni zmíněné materiální stránce žalovaný uvádí, že nezpochybňuje existenci veřejného zájmu na zpřístupnění určitých informací z vnitřního systému řešícího kárné provinění, proto například obdržela velmi široké informace o průběhu konkrétního kárného řízení. Žalobkyně tedy obdržela zcela konkrétní a poměrně citlivé informace související s jedním kárným řízením. Jedinou informací, která jí nebyla poskytnuta, je informace o hlasování jednotlivých členů kolegiálního orgánu. Právě z důvodu ochrany těchto jednotlivců před možnými nežádoucími důsledky – ať již směrem ze strany veřejnosti či ze strany finanční správy.
12. Ke druhé žalobní námitce žalovaný potom uvedl zejména, že v daném případě je třeba dát přednost ochraně soukromí kontrolovaných subjektů, když žalobcem požadované informace by měly potenciál uškodit konkrétním daňovým subjektům a přispět k jejich bezdůvodné dehonestaci.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyni vymezených žalobních námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým postupem vyslovil souhlas a žalobkyně na výzvu podle § 51 s. ř. s. nijak nereagovala, je tedy dána fikce jejího souhlasu s rozhodováním bez nařízení jednání.

14. Žaloba není důvodná.
15. Městský soud se nejprve zabýval **první žalobní námitkou, kterou žalobkyně zpochybnila závěr, že jí nemá být poskytnut záznam (protokol) o hlasování členů kárné komise provedený v protokolu o jednání kárné komise ze dne 28. 3. 2018, a to z důvodu podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona (ochrana tzv. vnitřní informace) a v návaznosti na něj potom podle § 134 odst. 1 a 3 správního řádu (utajenost hlasování kolegiálního orgánu).**
16. Podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, *[p]ovinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*
17. Městský soud se shoduje s žalovaným, že k tomu, aby mohla být aplikována výlučka z práva na informace podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona je třeba, aby byly naplněny dvě základní podmínky. Zaprvé se skutečně musí jednat o *výlučně vnitřní informaci*, tedy informaci, která v zásadě nemá žádný význam vně povinného subjektu (srov. rozsudek městského soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 10 A 251/2011-38) a zadruhé zde musí být legitimní důvod takovou informaci neposkytnout, jinými slovy neposkytnutí informace musí být nezbytné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 As 70/2013-58, ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010 - 73, ze dne 24. 4. 2015, č. j. 8 As 108/2014-54). Dále je na místě zdůraznit, že z judikatury správních soudů vyplývá, že jako výlučně vnitřní informace mohou být posouzeny jak akty mající normativní (obecnější) povahu, tak akty mající povahu individuálních pokynů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73).
18. Městský soud je ve shodě s žalobkyní toho názoru, že požadovaná informace (záznam o hlasování členů kárné komise) nepředstavuje výlučně vnitřní informaci, a proto není naplněna již první (základní) podmínka pro aplikaci výluky podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Jedná se totiž o informaci, která se vztahuje k výkonu kárné pravomoci nad státními zaměstnanci podle zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (§ 87 a násl.). Tato kárná pravomoc sice formálně nesměřuje vně povinný subjekt (vůči třetím – nepodřízeným osobám), ale uplatňuje se v rámci povinného subjektu samotného (vůči státním zaměstnancům). Nicméně, jedná se o vnitřní postup natolik významný, že jej nelze považovat za výlučně vnitřní záležitost povinného subjektu. Státními zaměstnanci ve smyslu služebního zákona jsou osoby, které se podílejí na výkonu působnosti orgánu státní správy (resp. na výkonu služby), tedy na činnosti, která je směřována vně konkrétního státního orgánu a typicky vně státní správy jako takové, a má tudíž dopad na třetí (nepodřízené) osoby (srov. §§ 3 až 6 zákona o státní službě). Z tohoto důvodu uplatňování odpovědnostních mechanismů vůči státním zaměstnancům pro porušení povinností vztahujících se ke službě (tzv. kárnou pravomoc a zejména pak samotné kárné řízení) nelze považovat pouze za výlučně vnitřní proces, ale naopak za proces, který je významný i „zvnějšku“ a který je – pochopitelně v různé míře intenzity – předmětem veřejného zájmu.
19. Tak to mu je i v nyní posuzovaném případě, požadovaná informace se týká výkonu kárné pravomoci vůči státnímu zaměstnanci; na druhou stranu je třeba zdůraznit, že se netýká přímo kárného řízení, neboť to zahájeno nebylo. Požadovaná informace (dokument), která

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

byla z velké části poskytnuta, se naopak týká postupu před zahájením kárného řízení. Požadována byla mimo jiné kopie aktu, kterým byl tento postup ukončen bez zahájení kárného řízení. I o takovém aktu, kterým příslušný orgán konstatuje, že nejsou důvody pro uplatnění kárné pravomoci (pro zahájení kárného řízení) platí to, co soud uvedl v předchozím bodě rozsudku. Ani záznam o hlasování, kterým kárná komise přijala uvedený závěr tedy nelze izolovaně prohlásit za výlučně vnitřní informaci právě s ohledem k tomu, jakou záležitost kárná komise v daném případě posuzovala. Městský soud tedy konstatuje, že v daném případě nebylo možné uplatnit výluky z práva na informace zakotvenou v § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona.

20. I přes právě uvedené ale městský soud neshledal posouzení dané otázky za nezákonné. Žalovaný a před ním GFR sice nesprávně posoudili otázku aplikace výluky podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, nicméně v rámci posouzení naplnění podmínek této výluky (zejména druhé podmínky *nezbytnosti* omezení práva na informace) vcelku podrobně argumentovali tím, že informaci o tom, jak hlasovali jednotliví členové kárné komise, nelze poskytnout z důvodu aplikace § 134 odst. 1 a 3 správního řádu, který upravuje řízení před kolegiálním orgánem a zejména důvody, kvůli kterým je hlasování kolegiálního orgánu v zásadě tajné či přístup k informacím o něm je velmi striktně omezen.
21. Městský soud je přitom toho názoru, že požadovaná informace (resp. její vyloučená část – tedy záznam o hlasování kárné komise) měla být vyloučena právě s odkazem na § 134 odst. 1 a 3 správního řádu, který představuje samostatnou výluky z práva na informace, byť přímo nezakotvenou v informačním zákoně. Správní soudy přitom již v minulosti dospěly k závěru, že výluky z práva na informace nemusí být zakotveny přímo v informačním zákoně (jejich výčet v tomto zákoně tedy není taxativní), ale mohou být stanoveny i v jiných zákonech nebo z úpravy v takových zákonech vyplývat (srov. obecně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, publikovaný pod č. 2128/2010 Sb. NSS); ke stejnému závěru dospívají i autoři komentáře k informačnímu zákonu - viz FUREK, A., ROTHANZL, L., JÍROVEC, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 751 – 836 - komentář k § 15 a tam citovaná judikatura).
22. Podle § 134 odst. 1 správního řádu, *[n]estanoví-li zvláštní zákon jinak, vede řízení před kolegiálním orgánem jeho předseda nebo předsedající, popřípadě člen, na němž se orgán usnese (dále jen "předseda"). Usnesení, s výjimkou usnesení o tom, zda osoba je či není účastníkem, a usnesení o zastavení řízení, jakož i úkon, který není rozhodnutím, provádí předseda samostatně. Kolegiální orgán po poradě rozhoduje hlasováním. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, při poradě a hlasování mohou být přítomni pouze členové kolegiálního orgánu a osoba, která je pověřena sepsáním protokolu, pokud jej neseписuje některý ze členů. Každý člen kolegiálního orgánu je oprávněn při poradě před zahájením hlasování podat návrh na usnesení kolegiálního orgánu.*
23. Podle § 134 odst. 3 správního řádu, *[h]lasování řídí předseda. Členové hlasují jednotlivě, předseda hlasuje naposled. Má-li hlasovat více než 7 členů, mohou členové hlasovat současně. Protokol o hlasování kolegiálního orgánu podepisují všichni přítomní členové a osoba, která byla pověřena sepsáním protokolu; při nahlížení do spisu (§ 38) je vyloučeno nahlížet do tohoto protokolu.*
24. Podle § 154 správního řádu, *[j]estliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části,*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.

25. Podle § 158 odst. 1 správního řádu, *[u]stanovení této části se obdobně použijí i v případě, provádí-li správní orgán jiné úkony, které nejsou upraveny v části první, třetí, páté nebo šesté anebo v této části.*
26. Předně je třeba říci, že v posuzovaném případě se nejedná o informaci, která by vzešla z probíhajícího kárného (správního) řízení, neboť takové řízení nebylo vůbec zahájeno (bylo by tedy problematické bez dalšího odkázat na úpravu řízení před kolegiálním orgánem zakotvenou v § 134 správního řádu). Uvedený postup kárné komise po podání podnětu služebního orgánu k zahájení kárného řízení je nicméně třeba považovat za postup před zahájením řízení upravený obecně ve správním řádu (srov. zejména § 42 a § 137 a násl.); zákon o státní službě přitom postup kárné komise před zahájením kárného řízení nijak speciálně neupravuje (v §§ 94 a 95 pouze stanoví, kdo je oprávněn dát podnět k takovému řízení a jaké náležitosti má takový podnět mít); subsidiárně se tudíž užije úprava správního řádu (viz § 160 zákona o státní službě). Ve vztahu k postupu kárné komise před zahájením kárného řízení je tedy třeba dojít k závěru, že se na něj musí vztahovat úprava zakotvená právě v § 134 správního řádu (v opačném případě by se kárná komise nacházela v jakémsi právním vakuu); právní základ pro takový závěr lze nalézt v § 154 (toto základní ustanovení části čtvrté správního řádu potom přímo odkazuje na § 134) užitém na základě § 158 odst. 1 správního řádu. Ostatně, jak předpokládá § 42 správního řádu, tak příslušný orgán má – obecně pokud o to podatel podnětu požádá – podnět k zahájení řízení vyřídit ve stanovené 30denní lhůtě a podatele informovat o tom, jak s takovým podnětem naložil. Takové sdělení je potom jakožto informační úkon vydáván v režimu části čtvrté správního řádu (viz např. komentář k § 42 v JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D.: *Správní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019).
27. Městský soud tedy souhlasí s GŘŘ a s žalovaným, že na postup kárné komise při vyřizování podnětu k zahájení kárného řízení se uplatní § 134 správního řádu. Projednání věci samotným kolegiálním orgánem (kárnou komisí) je – jak vyplývá z § 134 odst. 1 správního řádu – důvěrné; účastnit se ho mohou pouze členové takového orgánu, popřípadě zapisovatel. Záznam (protokol) o tom, jak jednotliví členové kolegiálního orgánu hlasovali, je potom vyloučen z nahlížení, nemohou se s ním tudíž seznámit ani účastníci řízení (viz § 134 odst. 3 správního řádu). Je tomu tak zejména proto, že nositelem pravomoci (správním orgánem) nejsou jednotliví členové kolegiálního orgánu, ale tento orgán jako celek. Jeho vůle – ačkoliv tvořená kolektivně – je navenek prezentovaná jako jednotná a bezrozporná. Citovaná zákonná úprava tedy vylučuje, aby se účastníci řízení seznamovali s tím, jak „silný“ byl názor, který v rozhodování kolegiálního orgánu převážil, čímž by mohla být oslabována jeho autorita. Svůj význam má poté i ochrana jistého autonomního postavení jednotlivých členů kolegiálního orgánu a jejich ochrana před různými tlaky zevnitř i z vnějšku veřejné správy, jak poukazuje žalovaný. Záznam (protokol) o hlasování proto zůstává zásadně neveřejný. Obdobná úprava jako v § 134 správního řádu se nachází také v jiných procesních předpisech, typicky procesních předpisech soudních (srov. § 54 odst. 1 a § 45 odst. 1 s. ř. s.; dále § 37 odst. 1 a § 44 odst. 1 o. s. ř. nebo § 127 odst. 1 a § 58 t. ř.). Pouze výjimkou jsou potom zejména u vrcholných

soudů případy, kdy procesní předpisy umožňují členům soudního senátu (kolegiálního orgánu) prezentovat tzv. odlišné stanovisko, čímž se posiluje diskurzivní charakter některých zásadnějších rozhodnutí na úkor jejich vnější jednotnosti (srov. § 55a s. ř. s., které umožňuje zveřejnit odlišné stanovisko v případě, že rozhoduje rozšířený senát Nejvyššího správního soudu).

28. Vzhledem k právě řečenému a s ohledem na to, že ani účastníci řízení nemají právo seznámit se s tím, jak hlasovali jednotliví členové kolegiálního orgánu (§ 134 odst. 3 správního řádu), nemají tím spíše takové právo ani ostatní osoby, např. prostřednictvím práva na informace (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73, bod 25).
29. Pokud žalobce namítá, že v daném případě je dán nepopiratelný veřejný zájem na zpřístupnění uvedené informace, tak ani této námitce nemohl městský soud přisvědčit. Správní řád stejně jako jiné procesní předpisy obecně zapovídá, aby veřejné kontrole bylo vystaveno hlasování jednotlivých členů kolegiálního orgánu. Lze si jistě představit situaci, kdy v konkrétním případě může být na základě konkrétních okolností – navzdory analyzované úpravě – dán skutečně silný veřejný zájem na zpřístupnění informace o tom, jak členové kolegiálního orgánu hlasovali. V takovém případě by skutečně bylo na místě takové specifické okolnosti zvážit v testu proporcionality (srov. komentář k § 12 informačního zákon v FUREK, A., ROTHANZL, L., JÍROVEC, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016 a tam citovaná judikatura). Obecně je ale třeba setrvat na tom, že pokud konkrétní případ nevykazuje zásadní specifika (naléhavý veřejný zájem nad rámec běžného veřejného zájmu na kontrole činnosti správních orgánů), potom je třeba zákonem předvídanou výlukou z práva na informace aplikovat. Posuzovaný případ taková specifika nevykazuje; v daném případě se jednalo o standardní posouzení toho, zda vůbec jsou dány důvody pro zahájení kárného řízení se státním zaměstnancem. Městský soud neshledává, že by na takové posouzení bylo předmětem nějakého zvláštního či urgentního veřejného zájmu; konečně argumentace žalobce je v tomto ohledu také pouze obecná.
30. Městský soud tedy konstatuje, že neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, ačkoliv se neztotožnil s podřazením výše rozebrané výluky pod ust. § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Správní orgány v rámci odůvodnění podrobně a přesvědčivě argumentovaly úpravou rozhodování kolegiálního orgánu obsaženou ve správním řádu; vyjádřily tím tedy zákonný důvod pro odmítnutí poskytnutí informace, se kterým se soud ztotožnil. Ze strany soudy se tedy jedná pouze o určitou korekci rozhodnutí žalovaného a GFŘ, pro kterou není třeba uplatnit kasační pravomoc soudu.
31. Dále se městský soud zabýval **druhou žalobní námitkou, kterou žalobce brojil proti neposkytnutí některých částí zprávy o výsledcích operativní kontroly na základě § 10 informačního zákona**. Žalobce považuje takové omezení za neproporcionální s ohledem na to, že je potřeba zajistit kontrolu toho, zda správce daně nepostupoval „šlendriánsky“ při výkonu své pravomoci.
32. Podle § 10 informačního zákona, *[i]nformace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne*.

33. Ani této žalobní námitce nemohl městský soud přisvědčit. Vyloučené informace (informace, které GFŘ ve zprávě o výsledcích operativní kontroly ze dne 18. 1. 2018 znečitnilo) skutečně vypovídají o majetkových poměrech konkrétních daňových subjektů. V případě informací, které povinné subjekty získávají na základě zákonů o daních (ať už na základě daňových tvrzení podávaných samostatně daňovými subjekty nebo na základě kontrolních a jiných postupů správce daně, jako je např. daňová kontrola) se jedná o velmi důvěrné informace (vypovídající o majetkových poměrech). Takové informace musí být proto náležitým způsobem chráněny a mohou být využívány striktně pouze k těm účelům, ke kterým byly shromážděny (a které právní předpisy aprobuji). Jejich zpřístupnění širokému okruhu osob (veřejnosti) prostřednictvím práva na informace by bylo citelným zásahem do práv subjektů, jichž se takové informace týkají. Obecně tedy nelze připustit – jak stanoví § 10 informačního zákona – aby takové informace v rámci veřejné kontroly činnosti správce daně (kontroly toho, zda své úkoly provádí řádným způsobem, jestli v jeho postupu nedochází k pochybením apod.) byly zpřístupňovány dalším osobám, čímž by byl zásadně překročen účel, pro který vůbec může správce daně takovéto informace od soukromých subjektů získávat. Přednost zde tudíž má zájem na zachování důvěrnosti takových informací.
34. Žalobce v tomto ohledu nadto argumentuje pouze obecně. V posuzovaném případě se má jednat o informace vztahující se k prověřování pochybení v postupu správce daně; nutno zdůraznit, že v činnosti správních orgánů obecně k pochybením dochází (typově se tedy nejedná o nijak specifický případ); ani z argumentace žalobce, ani z podkladů, které má soud k dispozici, přitom nevyplývá, že by tento konkrétní případ byl specifický v tom smyslu, že by byl dán zvláštní zájem veřejnosti na poskytnutí jinak důvěrných informací.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. května 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.